

Lieve mensen,

Een aantal jaren geleden, ik was zeventien en leerde voor ziekenverzorger, zat ik na een nachtdienst in de bus op weg naar huis. In de bus zaten niet veel mensen en bij een volgende halte stapte er een man in. Een grote sterke kerel en je kon aan zijn kleur zien dat hij veel buiten werkte. Zijn ogen straalde niet en hij keek enigszins te neer geslagen. Ondanks de vele zitplaatsen kwam hij naast mijn zitten en ik kon ruiken dat hij had geprobeerd zijn zorgen of stemming te verdrinken in het café.

Om de bus op tijd te halen had ik geen kans gekregen om mij om te kleden en zat dus in ziekenhuis kleding in de bus. Goedemorgen broeder, zei de man somber, jij kan tenminste opkijken vanwege je beroep, je helpt en verpleegt mensen en dat moet toch een goed gevoel geven. Ik, zei hij verder, ik ben maar een simpele stratenmaker, ik kon nooit goed leren en ben dit van jongs af aan. En eigenlijk schaam ik me er een beetje voor, niemand is mij dankbaar, ik heb een zinloos beroep. Tegen jou, zei hij, tegen zou kijken mensen op, je bent nodig en word daarom gewaardeerd.

De stratenmaker zat in duidelijk in de puree, en voelde zich nutteloos en overbodig, hij had het gevoel om er niet "bij" te horen en geen plaats te hebben in de maatschappij, in het leven. Beste man, zei ik, waar zou ik zijn zonder jou, geen enkele verzorger, verpleger of arts kan zonder stratenmaker. Door jou kan ik nu makkelijk en snel over een goede weg naar huis, door jou kunnen ambulances op tijd rijden en verschil maken tussen leven en dood. Hoe bedoel je, ging ik verder, er niet bij horen, je bent van levensbelang, misschien nog wel meer dan mij. Ik kijk tegen jou op, tegen je werken met stenen en tegels, je sjouwen met zware stoepranden, man je bent onmisbaar.

Beste mensen, in deze situatie bevinden we ons vanavond met deze lezingen, iedereen hoort erbij, iedereen valt in de genade en vrede van God en Jezus Christus onze grote vriend.

Luister nog maar eens naar die 1^e lezing, het is alsof we aan het stofzuigen zijn thuis en nog steeds dennennaalden vinden, nog steeds herinnert worden aan de Kerst.

Jesaja herinnert ons ook aan de Kerst, we hebben veel gelezen en geluisterd van en over Jesaja tijdens de advent en de kersttijd en steeds gaf Jesaja ons iedere keer weer een zetje naar dat grote feest toe, en alsof we nog niet genoeg hebben gehoord, horen we vandaag Jesaja nog eens. En weer gaat het over een dienaar van God, één die niet alleen Jacob terug brengt maar alle stammen van Israël terug brengt en verenigd. Iedereen hoort erbij, iedereen is welkom in dat grote Licht.

Twaalf stammen vormen samen weer een volk, maar wat is heil voor slechts één volk, wat is Licht wanneer dat niet voor iedereen schijnt. Wanneer de zon slechts alleen zou opgaan voor het volk van Israël, het Licht puur en alleen voor hun zou schijnen, zou dat schijnheilig zijn. Wanneer je mensen niet gunt dat ze zich voor de volle honderd procent thuis voelen in het leven, wanneer je mensen uitzondert en er niet "bij" laat horen, doe je ongenade, voed je haat en wraak gevoelens.

Het is dan ook maar gelukkig dat wij allemaal weten, zeker weten, dat God geen menselijke trekjes heeft, dat God een totale God van genade, liefde en vrede is. Dit is God en over zijn Zoon gaan vandaag dus de lezingen. En Paulus, beste mensen, Paulus doet er geen schepje boven op dat iedereen erbij hoort, maar Paulus doet er een enorme schep boven op. Paulus

zou, wanneer hij nu zou leven zich rot schamen. Paulus zou verschieten, wanneer hij vandaag de dag Christen zou zijn, katholiek zou zijn.

Paulus, lieve mensen, ging voor eenheid, veelkleurige eenheid. Paulus bracht Jezus aan de man en wilde vele volkeren voor Jezus winnen. En wanneer je Paulus zijn reizen bekijkt kan het niet anders zijn dan dat hij met veel verschillende culturen, veel verschillende maatschappijen en opvattingen en overtuigingen te maken heeft gehad. En toch heeft hij overal Jezus zijn blijde boodschap vertaald. Zo kwam Paulus vanuit Israël, een land met tempels, levieten, priesters en hoge priesters, in landen waar geen tempel of kerk te bekennen was, laat staan een priester. Maar bij het ontbreken daarvan t betekende dat niet dat je er niet bij hoorde, bij dat Gods volk onderweg, het betekende niet, dat je niet liturgisch of spiritueel kon samen zijn zonder priester en zo bouwt Paulus gemeenschap op in liefde en genade.

Paulus, lieve mensen, zou inderdaad verschieten wanneer hij nu zou zien, hoe zijn liefdeswerk, zijn gemeenschap van Liefde en Licht en genade, is veranderd in een prestige en machtsinstituut.

Paulus geloofde in een veel kleurige gemeenschap die zijn éénheid vond en vind in diversiteit, luister nog maar eens naar die 2e lezing waar staat “samen met allen die allerwegen de naam aanroepen van Jezus Christus, hun Heer en de onze.

Paulus, lieve mensen, heeft het over een kerk of gemeenschap die elkaar vind in Jezus, over mensen die Jezus als vriend zien en zo genade en vrede van God vinden. Zulke gemeenschappen leven van binnen uit, bruisen van energie. In zulke gemeenschappen leiden mensen elkaar en proberen in een ieder het beste naar boven te brengen. Deze gemeenschappen durven te getuigen van het Lam Gods, van het Lam Gods die de zonde van de wereld wegneemt.

Zonde is vrij vertaald jammer, jammer dat je geen boodschap hebt aan Jezus, zonde is jammer dat je zijn vriendschap over het hoofd ziet, vriendschap die één maakt. Terug bij de stratenmaker en ziekenverzorger, het maakt niet uit wat voor beroep je uitoefent, iedereen maakt deel uit van het leven, iedereen is belangrijk, zonder stratenmakers geen ziekenverzorgers en andersom zonder ziekenverzorgers geen stratenmakers. En zo is het ook in de kerk, je beroep of ambt doet er niet toe, zonder mensen geen éénheid, zonder éénheid geen mensen, iedereen is even grote vriend met Jezus.

Amen

Peter Appel